

РЕШЕНИЕ

№ 3286

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. Ш-Б СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100503892 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение на 14.01.2022 г. по гр.д. № 57968/20 г., СРС, I ГО, 166 с-в е **признал за установено** по реда на чл.422 ГПК, на основание чл. 9 ЗПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99 ЗЗД, че К. Ж. Л., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „**** дължи на „А. за к. на п.з.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** сумата от **995,79 лв.**, представляваща главница по Договор за кредит "Бяла карта" № 482451 от 08.10.2016 г. сключен с "А.Ф." ООД, ведно със законна лихва от 26.6.2020г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 06.07.2020 г. по ч.гр.д. № 27209/2020 г. по описа на СРС, 166 състав като е **отхвърлил** предявените искове по чл. 422 ГПК вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за главница за горницата над посочената сума до пълния предявен размер от 1157,95 лв. и за мораторна лихва в размер на 87,85 лв. за периода от 8.3.2018 г. до 16.6.2020 г. като неоснователни. **Осъдил е** К. Ж. Л., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „**** да заплати на „А. за к. на п.з.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 59,95

лева-разноски в заповедното производство и сумата от 379,68 лева - разноски в исковото производство пред СРС. **Осъдил е** „А. за к. на п.з.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** **да заплати** на адвокат Н.И.И., ЕГН *****, със служебен адрес гр. София, ул. **** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 76,26 лева-адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в исковото производство пред СРС.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ответника К. Ж. Л., ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адвокат К. И. Б., **с със съдебен адрес:** гр. София, ул. „****”, партер в частта, в която СРС, I ГО, 166 с-в е **признал за установено** по реда на чл.422 ГПК, на основание чл. 9 ЗПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99 ЗЗД, че К. Ж. Л., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „****” **дължи** на „А. за к. на п.з.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** сумата от **995,79 лв.**, представляваща главница по Договор за кредит "Бяла карта" № 482451 от 08.10.2016 г. сключен с "А.Ф." ООД, ведно със законна лихва от 26.6.2020г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 06.07.2020 г. по ч.гр.д. № 27209/2020 г. по описа на СРС, 166 състав с мотиви, изложени в жалбата. Твърди се, че обжалваното решение е неправилно, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Процесният договор за потребителски кредит е изцяло недействителен съгласно специалните правила на ЗПК и с оглед защитата на потребителите, предоставена от разпоредбите на ЗЗП. Към ДПК няма ОУ, което води до недействителност на целия договор-чл.11, ал.2 ЗПК Нарушен е чл.10, ал.1 ЗПК, като ДПК се сключва в писмена форма, на хартиен или друг носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт, не по-малък от 12, което не е спазено. ДПК е недействителен, защото не съдържа погасителен план, отговарящ на изискванията на ЗПК. Нарушена е разпоредбата на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, като не може да се извлече информацията за размера на включените в месечната погасителна вноска суми, а именно колко лихва, колко главница, колко такса се погасява с всяка вноска. ДПК е в нарушение на чл.11, ал.1, т.20, 23, и 24 ЗПК, като не съдържа клаузи относно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително

информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл.29, ал.4 и ал.6 ЗПК, както и размера на лихвения процент на ден. При недействителен договор, лихви не се дължат, а искът за връщане на главницата ще е основателен, но не на предявеното основание-договорно правоотношение, а на друго основание-неоснователно обогатяване. Хипотезата на чл.23 ЗПК е специфичен случай на неоснователно обогатяване, поради което сумата за главница следва да бъде претендирана именно като неоснователно обогатяване, а не поради погасени вноски по несъществуващ договор/ последното твърдение се повтаря няколкократно в жалбата/ Развиват се и доводи, че целият договор за кредит е недействителен поради нищожност на клаузите на договорна лихва, тъй като същият не би бил сключен от търговеца без наличие на тези клаузи в него. В настоящият случай, възнаградителната лихва е в размер на 42,30 %, т.е. надхвърля трикратния размер на законната лихва, която е 10,01 % към момента на сключване на договора, което представлява нарушение на добрите нрави. Прави се извод, че предявените искове следва да бъдат отхвърлени само на посочените по-горе основания. Моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното в обжалваната част и да бъде отхвърлен в цялост предявения иск като неоснователен и недоказан.Претендират се разноски за въззивната инстанция.

Въззиваемото дружество „А. за к. на п.з.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“****”, представлявано от Я.Я., чрез пълномощника по делото юриконсулт Х. А., със съдебен адрес: гр.София, ул.“****” оспорва въззивната жалба. Претендира разноски за въззивната инстанция за юриконсултско възнаграждение в размер на 350 лв.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

СГС, при условията на служебната проверка по чл.269 ГПК извърши преценка първо на валидността и допустимостта на обжалваното решение. Съобразявайки изложеното съдът прие, че атакуваното решение е постановено от компетентен съдебен състав и в съответната форма, поради което се явява валидно и допустимо.

Въззивната жалба е подадена в двуседмичния преклузивен срок по чл.259, ал.1 ГПК, отговаря на изискванията на чл.260 ГПК, подадена е от страна с правен интерес, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е редовна и допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Предявени са обективно кумулативно съединени иски по реда на чл. 422, ал.1 във вр. с чл.415 от ГПК, с правно основание чл. 9, ал. 1, вр. чл. 240, ал.1 ЗЗД, 79, ал. 1 от ЗЗД, чл.99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено, че К. Ж. Л., ЕГН ***** дължи на „А. за к. на п.з.“ ЕООД, ЕИК **** сумата от 1157,95 лв., представляваща главница по Договор за кредит "Бяла карта" № 482451 от 08.10.2016 г., сключен с "А.Ф." ООД, ведно със законна лихва от 26.6.2020 г. до изплащане на вземането, законна лихва в размер на 87,85 лв. за периода от 8.3.2018 г. до 16.6.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 06.07.2020 г. по ч.гр.д. № 27209/2020 г. по описа на СРС, 166 състав.

Ищецът „А. за к. на п.з.“ ЕООД твърди, че ответникът е сключил Договор за кредит "Бяла карта" № 482451 от 08.10.2016 г. сключен с "А.Ф." ООД, по силата на който на ответника е предоставен револвиращ потребителски кредит в максимален размер от 1800 лева, който бил изцяло усвоен. Към настоящия момент съгласно уговорените между страните условия останали неплатени задължения в исковия размер, а поради забава в плащането на 07.03.2017 г. била обявена предсрочна изискуемост на кредита. На 25.09.2019 г. вземанията по кредита били прехвърлени на заявителя с договор за цесия и приложение към него, за което длъжникът е надлежно уведомен. Моли съда да уважи предявените иски.

Ответникът К. Ж. Л.С. е депозирал писмен отговор в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва изцяло предявените иски като недопустими и неоснователни. Оспорва да е налице сключен валиден договор за потребителски кредит с ответника поради нарушаване императивните разпоредби на ЗПК - договорът е бланков, не са подписани от страните общите условия, нарушени са изискванията за вид, форма и размер на шрифта, не съдържа редовен погасителен план. Оспорва да ѝ е предоставена сума в размер на 1800 лева. Прави възражение на нищожност на уговорените клаузи за договорна лихва и неустойка за неизпълнение на задължение за обезпечение. Оспорва да е надлежно обявена предсрочна изискуемост на

вземането или да е надлежно съобщена цесията. Моли съда да отхвърли предявените искове.

СГС констатира следното:

По делото е представен Договор за кредит „Бяла карта” от 08.10.2016 г., сключен между „А.Ф.” ООД като кредитодател и ответника К. Ж. Л.-С. като кредитополучател, от който се установява, че кредитодателят се е задължил да предостави на кредитополучателя револвиращ кредит в максимален размер от 1200 лева под формата на разрешен кредитен лимит, който се усвоява чрез международна кредитна карта Бяла карта/Access Finance/iCard, а кредитополучателят се е задължил да го ползва и върне съгласно условията на сключения договор. Съгласно чл. 2, ал. 2 от Договора „при подписването на договора за кредит кредитодателят е предоставил на кредитополучателя платежен инструмент - кредитна карта с № 482451, издадена от „И.Ф.“ АД /картоиздател/”, като заедно с картата кредитополучателят удостоверява, че е получил запечатан плик, съдържащ ПИН код за ползване на картата. Според уговореното в чл. 4, ал. 1 от Договора кредитодателят предоставя на кредитополучателя кредит при следните условия: Срок на кредита - шест години; Фиксиран лихвен процент по заема - 43,2 %. Върху усвоения размер на кредита кредитополучателят дължи **дневен лихвен процент в размер на 0,12 %**, като лихвата се изчислява всеки ден върху усвоената и непогасена главница. Годишен процент на разходите на заема 45,9 %.

Представен е Анекс от 01.12.2017 г. към Договора за кредит "Бяла карта" от 08.10.2016г. с КИД 482451, от който се установява, че уговореният кредитен лимит е увеличен на сумата от 1800,00 лева и срокът на договора е изменен с още шест години от датата на сключване 01.12.2017 г. Представен е Рамков договор за прехвърляне на парични задължения /цесия/ от 11.11.2016 г., сключен между „А.Ф.“ ООД, в качеството на цедент, и ищеца „А. за к. на п.з.“ ООД, в качеството на цесионер. Съгласно уговореното в чл. 2, ал. 1 от Рамковия договор страните са се споразумели продавачът да прехвърли на купувача свои ликвидни и изискуеми вземания, произхождащи от договори за заем по см. на ЗЗД и ТЗ и договори за потребителски кредити по см. на ЗПК и договори за паричен заем по реда на ЗПФУР, сключени от продавача с физически лица, и такива, сключени между „И.А.М.“ АД и физически лица, които продавачът е придобил по силата на договор за цесия от 01.07.2014г.,

които вземания ще се индивидуализират в Приложение № 1 към договора. Съгласно представената по делото извадка от Приложение № 1/25.09.2019 г. към Рамков договор за прехвърляне на парични задължения /цесия/, сключен между „А.Ф.“ ООД и „А. за к. на п.з.“ от 11.11.2016 г., под № 98 фигурират задълженията на К. Ж. Л.С. по процесния договор за кредит „Бяла карта“ от 08.10.2016 г., а именно сумата от 1157,95 лв. — главница и сумата от 33,92 лв. — лихва за забава.

Представено е пълномощно с нотариална заверка на подписа на управителя на „А.Ф.“ ООД, от което е видно, че „А.Ф.“ ООД е упълномощило „А. за к. на п.з.“ ООД с правото да уведомява от името на „А.Ф.“ ООД всички длъжници по всички вземания на дружеството, които са цедирани, съгласно Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 11.11.2016 г. и индивидуализирани във всяко подписано между страните Приложение № 1, което е неразделна част от Рамковия договор за цесия. Представено е уведомление до ответника по чл. 99, ал. 4 ЗЗД от „А.Ф.“ ООД чрез пълномощника му „А. за к. на п.з.“ ЕООД.

Приета е съдебна-счетоводна експертиза, от която се установява, че от ответника на 25.09.2019 г. са извършени плащания по договора в размер на 250 лева, които са отнесени за погасяване на главница - 162,16 лева, договорна лихва от 87,84 лева, като неплатеният остатък от задължението на ответника по договора се формира както следва: главница- в размер на 995,79 лева.

От правна страна:

По делото е несъмнено установено, че на 08.10.2016 год. между страните е възникнало валидно облигационно правоотношение, произтичащо от ДПК, сключен при действието на Закона за потребителския кредит-Обн., ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 год., в сила от 12.05.2010 год. Регламентацията му се съдържа в нормата на чл. 9 от закона, по силата на който ищцовото дружество предоставило револвиращ кредит в максимален размер 1200 лв. главница/увеличен на 1800 лв. със сключения Анекс от 01.12.2017 г./, под формата на разрешен кредитен лимит, който се усвоява чрез международна кредитна карта Access Finance/iCard/Visa. Като договор за потребителски кредит важат допълнителните изисквания за действителност, предвидени в ЗПК. Съгласно чл. 22 ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1,

чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Договорът за потребителски кредит е формален, като законът изисква да бъде сключен в писмена форма на хартиен или друг траен носител (чл. 10, ал. 1), която в настоящия случай е налице. Всяка страница от договора е подписана от кредитополучателя. Подписите не са оспорени в законоустановения срок. Ето защо същите са поставени от ответника и доказват сключването на договора между страните. Спазени са и изискванията на чл. 11 ЗПК, като са посочени: максималният размер на револвиращият кредит; размерът на лихвения процент /43,20 %/; размерът на ГПР /45,90 %/; начинът на плащане и усвояване на кредитния лимит. Предвидено е правото на потребителя да погаси предсрочно кредита, право да получи погасителен план за извършени и предстоящи плащания /чл. 11 и чл. 17 от договора/. Липсват нарушения на формата /външната страна на представения правопораждащ спорното право документ/, съгласно специалния ЗПК. Действително, няма представени общи условия като отделно обективизиран документ, но те се съдържат в договора. Предоставянето, респ. получаването на предварителна информация е удостоверено с поставянето на подпис на договора за кредит, доколкото кредитополучателят в чл. 1 от договора е посочил, че е получил стандартен европейски формуляр и е запознат с всички условия на договора. Доколкото липсва формиране на лихвени процент на база на променлива компонента (референтен лихвен процент), то е невъзможно кредиторът да посочи индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, респ. методиката за изчисляване на референтния лихвен процент съгласно чл. 33а ЗПК, тъй като по договора е приложим фиксиран, изначално определен, непроменлив лихвен процент. В този смисъл липсва нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК. Тъй като договорът е за револвиращ кредит и е сключен при фиксиран лихвен процент за целия му срок и за всички вземания по него, последното изискване на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК - за посочване последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването, е неприложимо.

Изводът е, че договорът за потребителски кредит е сключен в писмена форма на хартиен носител по ясен и разбираем начин, както и с оглед обстоятелството, че всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт, който е не по-малък от 12 и е предвидена възможност за отказ от сключения договор, то настоящата инстанция счита, че сключеният договор е валиден и отговаря на изискванията, които поставя ЗПК.

По делото е приложен Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 11.11.2016 г. и Приложение № 1 от 25.09.2019 г. към него, от който е видно, че процесиите вземания са цедирани от заемотателя „А.Ф.“ ООД в полза на заявителя ищец „А. за к. на п.з.“ ЕООД.

Относно преценката за действителността на уговорените в договора клаузи, за които съдът дължи служебна преценка, то клаузите в договора, установяващи задължение за кредитополучателя да заплати неустойка за неизпълнение на договорна задължение и претенцията за такса и разходи за извънсъдебно събиране, са неравноправни, но в настоящия казус такива не се претендират и не влекат като последица нищожност на целия договор.

Изводът е, че целият договор не е недействителен, поради нищожност на клаузите за договорна лихва, нито на другите посочени във въззивната жалба основания.

На основание чл.271, ал.1, пр. I ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, въззивникът следва да заплати на въззиваемото дружество направените разноски за въззивната инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 14.01.2022 г. по гр.д. № 57968/2020г. на СРС, ГО, 166 състав в обжалваната част.

ОСЪЖДА К. Ж. Л., ЕГН *****, чрез пълномощника по делото

адвокат К. И. Б., **със съдебен адрес:** гр. София, ул. „****“, партер да заплати на „А. за к. на п.з.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“****“, представлявано от Я.Я., чрез пълномощника по делото юрисконсулт Х. А., **със съдебен адрес:** гр.София, ул.“****“ направените разноски за въззивната инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____